

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקוד

פְּרִשְׁת לְךָ לֵךְ

מבאר בלשון הקדש עם פירוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ג' - חלק כ"ד

קונטרס 84

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלייתא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אזולאי, ספר אור החמה)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

לאור נלך

(כ) עם שם ספר הזוהר מפני השפעת האור הוא מהאר העליון, ודרך אורו משפיעה בהשגחה אלוהית כל המשתקפים בו

ולזה הספר יקרא ספר הזוהר מפני השפעת האור הוא מהאר העליון, ודרך אורו משפיעה בהשגחה אלוהית כל המשתקפים בו, ובה אורו שופע עליו מהדת משפע ברוך תורה דהינו ר' וסתר' תורה וכו' כיון שנשפע משם אתמרי החבור הזה ספר הזוהר, כלומר שנשפע מהאר הזוהר. (וכי משה מדבריו, רמב"ם, דע את ארץ ארץ) (כ)

(ג) בדרך הזה השפעת גובר ירכיזו ללמד עם תיגון בן תשעה שנים ספר הזוהר והתקונים וכו' עפי' שופע לי בדרך הזה שהפניית גובר היו לוקדו עם תיגון בן תשעה שנים ספר הזוהר והתקונים להגות בהם ובה יצאת חטא קודמת להקטין ויתקיים. (וכי יצא אר"י משה מדבריו, רמב"ם, דע את ארץ ארץ) (ג)

(ד) לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל ספארי חכמים לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל ספארי חכמים ללכת. (ישעיה איש שכן הנאון הקדוש בעל חסון איש זר דר' דוד לברכה)

(ה) קיום וקבלה יהודים קהל עדת ישראל להחיות בלמוד הקדוש של התקונים והזוהר יחד ויבין מעי' זמן קיום אשר הוצי' ויבין אור יקרות של מאורות גדולים ספר התקונים וספר הזוהר קיום וקבלה יהודים קהל עדת ישראל להחיות בלמוד הקדוש של התקונים והזוהר יחד ויבין מעי' זמן, והם דלאו לי דם להשיג והלכו סוד אפרות נהרות שבספרים קדושים האלה, אי על פי בנותם בציא את דבריהם ומתקבלים בקריאתם סוד קרא. (וכי יצא אר"י משה מדבריו, רמב"ם, דע את ארץ ארץ) (ה)

(ו) אפילו אי לא ידע מאי קאמר ושונה בו גשיות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא ובזאי עושה נחת רוח לעירו וכו' בשכרו

לשון ספר הזוהר נשגב מאד לשון ולדש הנפש ואפילו לא ידע מאי קאמר ושונה בו גשיות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא כדכתיב ודלו עלי אהבה וכו' רבותיו זכרונם לברכה ודלו עלי אהבה כי למה הדבר דומה לתינוק שנתן קטן וידע דבר ופדור חצו של תבות בלעג שפה ואביו ואמו ויפתו לו וישמחו כלולו כר' יושב בשמים וישמח וישמח כשהוא הישראלי! יש לו חכה בתורה ורוצה ללמד את איו דעוה משנת או אין לו מי לשלוח ולמד כשילמד אשה ושה נחת רוח ליוצרו וכו' בשכרו ונה כי בו אין סקס פסור למה שאינו ידע ללמד אין שגנה או פוטרנו ליום הדין כי יוכל ללמד כמו שאמר. (וכי יצא אר"י משה מדבריו, רמב"ם, דע את ארץ ארץ) (ו)

(ז) תפיס חיים זר צדיק לברכה פוסק: על לשון ספר הזוהר אין שום הגבלה - ולפדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לכוהנים

וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוי זק"ל צדיק לברכה משם רבו התפיס חיים זק"ל צדיק לברכה, ששל לשון ספר הזוהר אין שום הגבלה כי רבו מדש. והנה תפיס חיים מעורר ללכת וישלח לכל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לכוהנים. (וכי יצא אר"י משה מדבריו, רמב"ם, דע את ארץ ארץ) (ז)

(ח) על ידי לשון ספר הזוהר והתקונים וכתבי ספר האר"י מביע הקוים והרע שבנושן, וזהו לדבש עצמו באור עליו,

ופי שלא זכה להבין הזוהר אף על פי כן ילמד כי לשון של הזוהר טעם הנפש. (ואר דודים ודרך צפד לרבי סאיר פאריסאט - סימן א סיף טו)

(ט) לשון התקונים אר הקדוש מקרב הנאולה במהרה בטינו לשון התקונים זר הקדוש... מטהר הנו והנפשה וקבלתו לקרב הנאולה במהרה בטינו. (וכי חיים זבן שנתרין, פסח אפרים קנה תשעה סיף קטן טו)

(י) לשון הזוהר הוא שלמות גדול אל הנפש לשון הזוהר הוא שלמות גדול אל הנפש ונא על פי שאינו מבין לשון של הזוהר לבד מסגל קרא. (וכי תפי' העיני סאלמנד, סדר הפסד, אות ב)

(יא) תחבות והדבור של אר הקדוש עצמן משקטיו את האדם לאין סוף ויתקבץ. (וכי יצא אר"י משה מדבריו, רמב"ם, דע את ארץ ארץ) (יא)

(יב) תחבות והדבור של אר הקדוש עצמן משקטיו את האדם לאין סוף ויתקבץ. (וכי יצא אר"י משה מדבריו, רמב"ם, דע את ארץ ארץ) (יב)

(יג) על ידי לשון הזוהר באשפוט יצאו ישראל מכלתו שדוקה לילה אם זכה ילמד אר באשפוט כי בכותו יצאו ישראל מכלתו שדוקה לילה. (ואר דודים ודרך צפד לרבי סאיר פאריסאט - סימן א סיף טו)

(יד) תאמרו האנו וכו' וכו' עליו אמן פוסק: בעל עסק גדול יהיה כל לשון בזה

מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רב לשון בזה אף שאינו מבין כי מה אכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא קבלה. (וכי יצא אר"י משה מדבריו, רמב"ם, דע את ארץ ארץ) (יד)

(טו) לשון מסגלת לזכר הנשמה ולהאירה בזה נקלא מי שלא זכה להבין, אפילו הכי, יקרא לשון מפני כי לשון מסגלת לזכר הנשמה ולהאירה בזה נקלא. (וכי חיים הכהן הקבוצת, תוכות, אות טו)

(טז) כל אור בזה הוא חדוש בפני עצמו שלשודי אר יען כל מלה ומלה. כי כל אור הוא חדוש בפני עצמו. ודברים הנראים בפשט אינם אלא סוד. כי אור כלו אורה. (וכי חיים הכהן, הקבוצת, תוכות, אות טו) אמת שפסקל בדין שגם מי שלא ידע כלום אף על פי כל לשון אר מסגל לזכר הנשמה. (וכי יצא אר"י משה מדבריו, רמב"ם, דע את ארץ ארץ) (טז)

(יז) על ידי הזוהר וספר האר"י יתחדש כל בלע אור חדש פשט עד שנשעה פשט ברה תשעה יתחדש לו כלל רגע אור חדש פשט עד שנשעה פשט ברה תשעה על ידי הזוהר וספר האר"י. (וכי יצא אר"י משה מדבריו, רמב"ם, דע את ארץ ארץ) (יז)

(יח) כל אור ואת של ספר הזוהר וכתבי ספר של הרב חיים וישאל... הם מקוים גדולים לנשמה לתקן כל התגלותם

כל אור ואת של ספר הזוהר וכתבי ספר של הרב חיים וישאל הם מקוים גדולים לנשמה לתקן כל התגלותם. (וכי יצא אר"י משה מדבריו, רמב"ם, דע את ארץ ארץ) (יח)

(א) אי אפשר שכל כלל ישראל יבואו לטהרה הקדושה הזו, אולם על ידי לשון הקבלה, שהיא הדרך הקלה ביותר, הספיקה גם לקטני הדעת

אי אפשר שכל כלל ישראל יבואו לטהרה הקדושה הזו, אולם על ידי לשון הקבלה, שהיא הדרך הקלה ביותר, הספיקה גם לקטני הדעת, מה שאין בו בדרך העסק בתורת הנאולה בלבד, אי אפשר לקנות על ידה, אולם ליחיד קבלה, וכל יד יגיעה רבה, אביל לא לקבלת העם. (וכי הקדוש רבי יוחאי זשע"ר זק"ל דודים לברכה, בהקדמה לספר שער השפיות, אות טו)

(ב) אי לאו שלא רוצים ללמד את הזוהר, מפני שהם מכירים לעולם ענין, ולחיות ואמנות או לאו שלא רוצים ללמד את הזוהר, מפני שהם מכירים לעולם ענין, ולחיות ואמנות. (ומהו הזוהר, חסון טו)

(ג) לשון ספר הזוהר מעל ופדיו על כל לשון אחר לשון ספר הזוהר מעל ופדיו על כל לשון אחר. (ומהו הזוהר, חסון טו)

(ד) הנאולה וביאת הפשית תלוים רק בלשון הקבלה, הנאולה וביאת הפשית תלוים רק בלשון הקבלה. (ומהו הזוהר, חסון טו)

(ה) על לשון הזוהר אין שום הגבלות על לשון הזוהר אין שום הגבלות... (ומהו הזוהר, חסון טו)

(ו) אם דורי היה שופע בקולו, היה לומד כבר מיל שש ספר הזוהר

אם דורי היה שופע בקולו, היה לומד כבר מיל שש ספר הזוהר, וכן היה רובע יקרא שפים במקום חכמה חיצונית. (וכי הקדוש רבי יוחאי אר"י משה מדבריו, רמב"ם, דע את ארץ ארץ) (ו)

(ז) אי מורא לכל אחד, להקדש לו ים זמן ללמוד הקבלה אי מורא לכל אחד, להקדש לו ים זמן ללמוד הקבלה, מפני שגלה תמיד אורו להשפיקם. (וכי יצא אר"י משה מדבריו, רמב"ם, דע את ארץ ארץ) (ז)

(ח) בכות לשון הזוהר הקדוש יבוא הגאול בכות לשון הזוהר הקדוש יבוא הגאול. (וכי אר"י משה מדבריו, רמב"ם, דע את ארץ ארץ) (ח)

(ט) לשון הזוהר הקדוש מביע כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות

כר' ידוע לבדוק מעלת לשון הזוהר הקדוש אשר הוא מביע כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות. (וכי יצא אר"י משה מדבריו, רמב"ם, דע את ארץ ארץ) (ט)

(י) על ידי הזוהר הקדוש יצאו מן הגלות ובגלל ששדודים ישראל לעם מאילו החיים שהוא ספר הזוהר הקדוש, יצאו על ידו מן הגלות. (וכי יצא אר"י משה מדבריו, רמב"ם, דע את ארץ ארץ) (י)

(יא) ספר הזוהר מוכן הוא לפתח פתחי נאולה קשה היום המביע להקבוצת קנין בתורה הפנימית. ספר הזוהר מוכן ונחיות חדשות, ששים שדודי דרך מסגלת קבלה הוא וכל המבואר מוכן הוא לפתח פתחי נאולה. (ומהו הזוהר, חסון טו)

(יב) הפעל שם טוב: קדם כל תפלה וקדמו אספרי אר הפעל שם טוב צוה לאשפוט. שקדם כל תפלה וקדמו אספרי אר. (וכי יצא אר"י משה מדבריו, רמב"ם, דע את ארץ ארץ) (יב)

(יג) ויעלם איש כל בנה להקשית התורה מכלבוקיה אם לא רבי' שיעמו בן יוחאי עליו שלום ויבדו כי בעצת קטנות. (וכי יצא אר"י משה מדבריו, רמב"ם, דע את ארץ ארץ) (יג)

- כיון שאברהם התעורר לרדף אחריהם, אז אלהים אל דמי לך, עד שהפך נקשר לאברהם. וכשהפך נקשר לאברהם, אז נשברו כל המלכים מלפניו, כמו שאמרנו, שכתוב 'מינה ה' תרעץ אויב וגו'.

ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין. רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים עו) ויהי בשלם סוכו וגו'. בא ראה, כשעלה בראון הקדוש ברוך הוא לברא את העולם, הוציא שלהבת אחת של המאור של הניצוץ הקשה, ונשף רוח ברוח חשוכה ושוחרפת. והוציא מתוך צדרי התהום טפה אחת, וחבר אותם יחד, וברא בהם את העולם.

אותה השלהבת עלתה והתעטרה בשמאל, ואותה הטפה עלתה והתעטרה בימין. עלו אחד עם אחד, החליפו מקומות, זה לצד זה וזה לצד זה. זה שיגר עלה, וזה שעלה ירד. נקשרו זה עם זה ויצאה מביניהם רוח שלמה, ואז אותם שני הצדדים נעשו אחד, ונתנה ביניהם (הרוח) והתעטרו האחד עם האחד. ואז נמצא שלום למעלה ושלום למטה, והדרגה התקדמה. התעטרה ה"א עם וא"ו, וא"ו עם ה"א, ואז עלתה ה"א ונקשרה בקשר שלם. ואז ומלכי צדק מלך שלם. מלך שלם הוא ודאי מלך ששולט בשלמות. מתי הוא מלך שלם? ביום הפפורים, כשכל הפנים מאירות. (דבר אחר מלכי צדק מלך שלם, אמר רבי שמעון, רצה הקדוש ברוך הוא להוציא בהנה משם, כמו שנאמר ברוך אברהם לאל עליון. כיון שהקדים ברכת אברהם לברכת רבנו, אמר לו אברהם: וכי

(תהלים קי) נאם וי לאדני שב לימיני. וכתוב

אתער לון בעלמא בגין לגדלא שמא דאברהם בעלמא ולקרבא ליה לפולחניה. ורזא דמלה כיון דאברהם אתער למרדף אפתייהו כדין אלהים אל דמי לך עד דאתקשר פלא באברהם, וכד אתקשר פלא באברהם כדין אתברו כלהו מלכין מקמיה כדקא אמרן דכתיב 'מינה יי תרעץ אויב וגו': ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין. רבי שמעון פתח ואמר (תהלים עו) ויהי בשלם סכו וגו'. תא חזי פד סליק פרעותא דקדשא בריה הוא למברי עלמא, אפיק חד שלהובא דבוצינא דקרדינותא. ונשף זיקא בזיקא חשכאת ואוקידת. ואפיק מגו (דף 19 ע"א) סטרי תהומא חד טיף וחבר לון בחד וברא בהו עלמא.

והוא שלהובא סליק ואתעטרא בשמאלא, והוא טיף סליק ואתעטרא בימינא, סלקו חד בחד אחלפו דוכתי דא לסטרא דא ודא לסטרא דא, דנחית סליק ודסליק נחית. אתקטרו דא בדא, נפיק מביניהו רוח שלים. כדין אנון תרין סטרין אתעבידו חד ואתייהיב ביניהו ואתעטרו חד בחד. כדין אשתכח שלם לעילא ושלם לתתא, ודרגא אתקיים. אתעטרת ה"א בוא"ו וא"ו בה"א, כדין סלקא ה"א ואתקשרא בקשורא שלים. כדין ומלכי צדק מלך שלם. מלך שלם ודאי מלך איהו דשליט בשלימו, אימתי איהו מלך שלם ביומא דכפורי דכל אנפין נהירין.

(דבר אחר מלכי צדק מלך שלם, אמר רבי שמעון בעא קדשא בריה הוא למיפק בהונתא משם כמה דאת אמר ברוך אברהם לאל עליון. כיון דאקדים ברכתא דאברהם לברכתא דמריה, אמר ליה אברהם וכי מקדימן ברכתא דעבדא לברכתא דמריה, מיד אתייהיב בהונתא לאברהם דכתיב,

מקדמים ברבת העבר לברכת רבו? מיד נתקן
הבהגה לאברהם, שכתוב (תהלים קי) [נאם ה'
לארני שב לימיני. וכתוב אחריו, נשבע ה' ולא ינחם
אתה כהן לעולם על דברתי מלכי צדק. שכתוב
(והוא כהן לאל עליון, ואין ורעו כהן).

דבר אחר ומלכי צדק - זה
העולם האחרון. מלך שלם - זה
העולם העליון. שהתעטר אחד
עם אחד בלי פרוד שני עולמות
יחד, ואפילו העולם התחתון הוא
הכל, והוא דבר אחד. הוציא
לחם יין - שבו שני אלו. והוא
כהן לאל עליון - משמש עולם
נגד עולם. והוא כהן - זה הזמין.
לאל עליון - העולם העליון,
ומשום כך צריך הכהן לברך את
העולם.

בא ראה, הברכות נוטל העולם
התחתון הזה, כשמתחבר עם
הכהן הגדול, ואז ויברכהו
ויאמר ברוך אברהם לאל עליון.
כך זה ודאי. כמו כן צריך הכהן
למטה לקשר קשרים ולברך את
המקום הזה, כדי שיתקשר הזמין
לקשר שני עולמות יחד. ברוך
אברהם - סוד הדבר הוא תקון
הברכות.

ברוך אברהם - כמו שאמרנו,
ברוך אתה. לאל עליון - ה'
אלהינו. קנה שמים וארץ - מלך
העולם. והפסוק הזה הוא סוד
הברכות. (ומשום כך) ויברכהו -
ממטה למעלה. וברוך אל עליון
(אשר כהן צריך לברך), וברוך אל עליון -
ממעלה למטה. ויתן לו מעשר
מכל - להתדבק במקום שהקשר
נקשר למטה.

בעודם הולכים פגש בהם רבי
ייסא ויהודי אחד עמו. והיה
אותו יהודי אומר, (שם בה) לדוד
אליה ה' נפשי אשא. לדוד, וכי
למה לא כתוב מזמור לדוד או

בתורה נשבע יי ולא ינחם אתה כהן לעולם על דברתי מלכי צדק, דברתי
והוא כהן לאל עליון, ואין ורעו כהן)

דבר אחר ומלכי צדק. דא עלמא בתראה.
מלך שלם, דא עלמא עלאה. דאתעטר
חד בחד בלא פירודא תרין עלמין כחדא,
ואפילו עלמא תתאה כלל הוא. וחד מלה
איהו. הוציא לחם יין דתרין אלין ביה. והוא
כהן לאל עליון משמש עלמא לקבל עלמא.
והוא כהן דא ימינא. לאל עליון עלמא
עלאה. ובגין כך בעי כהנא לברכא עלמא.

הא חזי, ברכאן (ר"א ל"ג פד) נטיל האי עלמא
תתאה בד אתחבר בכהנא רבא כדין
ויברכהו ויאמר ברוך אברהם (וגו') לאל עליון
הכי הוא ודאי. כגוונא דא בעי כהנא לתתא
לקשרא קשרין ולברכא האי דוקתא בגין
דיתקשר בימינא לאתקשרא תרין עלמין
כחד. ברוך אברהם רזא דמלה תקוונא דברכאן
איהו.

ברוך אברהם כמה דאמרינן ברוך אתה. לאל
עליון. יי אלהינו. קונה שמים וארץ.
מלך העולם. והאי קרא רזא דברכאן איהו.
(ובגין כך) ויברכהו מתתא לעילא. וברוך אל
עליון (אשר כהן צריך לברך). מעילא לתתא. ויתן לו
מעשר מכל לאתדבקא באתר דקשורא
אתקשר לתתא.

עד דהו אולי, אערע בהו רבי ייסא וחד
יודאי בהדיה. והוה אמר ההוא יודאי
(תהלים כה) לדוד אליה יי נפשי אשא. לדוד. וכי
אמאי לא כתיב מזמור לדוד או לדוד מזמור.
אלא בגין דרגיה קאמר לדוד תושבחתא
דאמר בגיניה אליה יי נפשי אשא. אליה יי

לדוד מזמור? אלא בשביל דרגתו אמר דוד את התשבחת שאמר בשבילו. אליה ה' נפשי אשא,
אליה ה' למעלה. נפשי, מי זו נפשי? (אשא) זה דוד, (והא) הדתה הראשונה שאמרנו. אשא - אעלה,

כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם קכא) אִשָּׁא עֵינֵי
אֶל הַהָרִים. מִשּׁוֹם שֶׁדוֹד הִיָּה
מִשְׁתַּדֵּל כָּל יָמָיו לְהַעֲלוֹת אֶת
דִּרְגָתוֹ לְהַתְעַשֵּׂר לְמַעֲלָה
וּלְהַתְקַשֵּׁר שֵׁם בְּקֶשֶׁר שְׁלֵם
כְּרִאוּי.

כְּמוֹ כֵּן (שם קג) לְדוֹד בְּרָכִי נִפְשִׁי
אֶת ה'. מִשּׁוֹם דִּרְגָתוֹ אָמַר. וְמָה
אָמַר בְּרָכִי נִפְשִׁי אֶת ה'? אֶת -
לְהַתְקַשֵּׁר בְּקֶשֶׁר לְמַעֲלָה. וְכָל
קְרִבִּי, מִי הֵם קְרִבִּי? אֵלּוּ שְׁאָר
חַיּוֹת הַשָּׂדֶה שֶׁנִּקְרְאוֹת קְרִבִּים,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שיר ה) וַיִּמְעִי הֶמוֹ
עָלָיו. דְּבַר אַחֵר בְּרָכִי נִפְשִׁי -
בְּשִׁבְלֹו הוּא אָמַר. אֶת ה' - זו
שְׁלֵמוֹת הַכֹּל. אֶת ה' - הַכֹּלֵל שֶׁל
הַכֹּל.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְרַבִּי יִיסָא,
רֵאִיתִי אוֹתָךְ שֶׁבָּאת עִם הַשִּׁכְנִיָּה
וְהַתְחַבַּרְתָּ. אָמַר לוֹ, כִּף זֶה וְדָאִי.
וְשִׁלַּשׁ פְּרָסָאוֹת שֶׁהִלְכְתִּי עִמָּה
וְאָמַרְהָ לִי כְּמָה דְּבָרִים מַעֲלִים,
וְאָנִי שְׁמַרְתִּי אוֹתָם לְיוֹם הַזֶּה,
וְלֹא יִדְעָתִי שֶׁהוּא הַמְּאֹר שֶׁמֵּאִיר
כְּמוֹ שֶׁרֵאִיתִי כַּעַתָּה.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לִיהוּדֵי הַהוּא,
מָה שְׁמָךְ? אָמַר לוֹ, יוֹעֶזֶר. אָמַר
לוֹ, יוֹעֶזֶר וְאֶלְעָזָר [דְּבַר אַחֵר]
יוֹשְׁבִים יַחַד. יֵשְׁבוּ עַל סֹלַע אֶחָד
בְּשָׂדֶה הַהוּא. פֶּתַח אוֹתוֹ הִיְהוּדִי
וְאָמַר, (ישעיה מג) אֲנֹכִי אֲנֹכִי הוּא
מִחָה פִּשְׁעֶיךָ לְמַעַנִי וְחִטְאוֹתֶיךָ
לֹא אֶזְכֹּר. מָה הִטְעַם פְּעָמִים
אֲנֹכִי אֲנֹכִי?

אָמַר אֶחָד בְּסִינִי, וְאֶחָד בְּשַׁעָה
שֶׁבָּרָא אֶת הָעוֹלָם, שֶׁכְּתוּב (שמות
כ) אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ. זֶה הוּא בְּסִינִי.
וְאֶחָד כִּשְׁבָּרָא אֶת הָעוֹלָם,
שֶׁכְּתוּב (ישעיה מזה) אֲנֹכִי עֲשִׂיתִי
אֶרֶץ וְאָדָם עָלֶיהָ כְּרָאתִי. הוּא
כְּדִי לְהִרְאוֹת שְׂאִין פְּרוּד בֵּין
מַעֲלָה וּמַטָּה.

לְעִילָא. נִפְשִׁי, מָאֵן נִפְשִׁי, (אִשָּׁא) דָּא דוֹד (הוּא)
דִּרְגָא קְדָמָאָה דְּקֶאֱמָרְן. אִשָּׁא, אִסְלֵק. כְּמָה
דָּאָת אָמַר, (תהלים קכא) אִשָּׁא עֵינֵי אֶל הַהָרִים.
בְּגִין דְּכָל יוֹמוֹי דְּדוֹד הוּא מִשְׁתַּדֵּל לְסִלְקָא
דִּרְגָּהּ לְאַתְעֵשְׂרָא לְעִילָא וּלְאַתְקַשְׂרָא תַּמָּן
בְּקִשּׁוּרָא שְׁלִים כְּדָקָא יָאוֹת.

כְּגוֹנוּנָא דָּא (תהלים קג) לְדוֹד בְּרָכִי נִפְשִׁי אֶת יי
בְּגִין דִּרְגָּהּ קֶאֱמַר, וּמֵאִי אָמַר בְּרָכִי
נִפְשִׁי אֶת יי. אֶת לְאַתְקַשְׂרָא בְּקִשּׁוּרָא לְעִילָא.
וְכָל קְרִבִּי, מָאֵן קְרִבִּי. אֵלּוּן שְׁאָר חַיּוֹן בְּרָא.
דְּאִקְרוּן קְרִבִּים כְּמָה דָּאָת אָמַר, (שיר השירים ה)
וַיִּמְעִי הֶמוֹ עָלָיו. דְּבַר אַחֵר בְּרָכִי נִפְשִׁי,
בְּגִינִיהָ קֶאֱמַר. אֶת יי דָּא שְׁלִימוֹ דְּכָלָא, אֶת יי
כְּלָלָא דְּכָלָא.

אָמַר לִיָּה רַבִּי אֶלְעָזָר לְרַבִּי יִיסָא חֲמִינָא לָךְ
דְּהָא עִם שְׁכִינְתָּא קֶאֱתִית וְאַתְחַבַּרְתָּ.
אָמַר לִיָּה הִכִּי הוּא וְדָאִי, וְתִלַּת פְּרָסֵי הוּא
דְּאִזְלִנָא בְּהִדְיָה וְאָמַר לִי כְּמָה מְלִי מַעֲלִייתָא
וְאָנָּא אֲגִירְנָא לִיָּה לְיוֹמָא דָּא וְלֹא יִדְעָנָא
דְּאִיהוּ בּוֹצִינָא דְּנִהִיר כְּדַחֲמִינָא הַשְּׁתָּא.

אָמַר לִיָּה רַבִּי אֶלְעָזָר לְהַהוּא יוֹדָאִי מָה
שְׁמָךְ, אָמַר לִיָּה יוֹעֶזֶר. אָמַר לִיָּה יוֹעֶזֶר
וְאֶלְעָזָר (מלך תדא) יִתִּיבֵן כְּחָדָא, יְתִבּוּ גַבִּי חַד
טַנְרָא (דף פ"ט ע"ב) בְּהַהוּא חֻקֵּל. פֶּתַח הַהוּא יוֹדָאִי
וְאָמַר (ישעיה מג) אֲנֹכִי אֲנֹכִי הוּא מוֹחָה פִּשְׁעֶיךָ
לְמַעַנִי וְחִטְאוֹתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר. מֵאִי טַעְמָא תְּרִי
זְמַנִּי אֲנֹכִי אֲנֹכִי.

אָמַר חַד בְּסִינִי וְחַד בְּשַׁעָתָא דְּבָרָא עֲלָמָא,
דְּכְתִיב (שמות כ) אֲנֹכִי יי אֱלֹהֶיךָ דָּא הוּא
בְּסִינִי. וְחַד כַּד בָּרָא עֲלָמָא דְּכְתִיב, (ישעיה מזה)
אֲנֹכִי עֲשִׂיתִי אֶרֶץ וְאָדָם עָלֶיהָ כְּרָאתִי. הוּא,
בְּגִין לְאַחֲזָאָה דְּלֹא הוּי פְּרוּדָא בֵּין עִילָא
וְתַתָּא.

מוֹחָה פִּשְׁעִידָּהּ. מַעֲבִיר פִּשְׁעִידָּהּ לֹא כְּתִיב, אֲלֵא מוֹחָה. בְּגִין דְּלֹא יִתְחַזֵּן לְעִלְמִין. לְמַעְנֵי. מָאִי לְמַעְנֵי, בְּגִין אֲנוּן רַחֲמִין דְּתַלְזִין בִּי דְּכְתִיב, (דְּבָרִים ד') כִּי אֶל רַחוּם יְיָ אֱלֹהֶיךָ וְגו'.

דְּכָר אַחֵר מוֹחָה פִּשְׁעִידָּהּ לְמַעְנֵי. תָּא חֲזִי חֲזִיבִי עֲלֵמָא עֲבָדִין פְּגִימוֹתָא לְעִילָא, דְּכַד אֲנוּן חוֹבִין סִלְקִין רַחֲמִין וְנִהִירוּ עֲלֵאָה וְנִינְקוּ דְּבִרְכָּאן לֹא נַחֲתִית לְתַתָּא, וְהָאִי דְּרִגָּא לֹא נָטִיל בְּרִכָּאן דְּלְעִילָא לִינְקָא לְתַתָּא. וּבְגִין כֶּף לְמַעְנֵי בְּגִין דְּלֹא יִתְמַנְעוּן בְּרִכָּאן לִינְקָא (לִיה) לְכֵלָא. פְּגוּוֹנָא דָּא (דְּבָרִים ל"ב) רָאוּ עֲתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא. לֹא־חֲזָאָה דְּלֹא הָוִי פִּירוּדָּא בֵּין עִילָא וְתַתָּא כְּמָה דְּאִתְמַר.

תָּא חֲזִי, פְּגוּוֹנָא דָּא כַּד אֲשַׁתְּכַחוּ זַפְאִין בְּעֲלֵמָא אֲתַעְרוּ בְּרִכָּאן לְעִלְמִין כְּלָהוּ. פִּינֹן דְּאִתָּא אֲבִרְהָם אֲתַעַר בְּרִכָּאן לְעֲלֵמָא דְּכְתִיב וְאֲבִרְכֶּךָ וְהָיָה בְּרִכָּה. מָאִי וְהָיָה בְּרִכָּה. רָמִז דִּישַׁתְּפַחוּן בְּגִינִיהָ בְּרִכָּאן לְעִילָא וְתַתָּא דְּכְתִיב וְנִבְרַכְוּ בְּךָ וְגו' וְכְתִיב וְאֲבִרְכָה מִבְּרִכֶּיךָ.

אֲתָא יִצְחָק אוֹדַע לְכֵלָא דְּאִית דִּין וְאִית דִּינִין לְעִילָא לֹא־תִפְרָעָא מִרְשִׁיעִיָּא, וְאִיהוּ אֲתַעַר דִּינָא בְּעֲלֵמָא בְּגִין דִּידְחִלוּן לִיה לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כָּל בְּנֵי עֲלֵמָא. אֲתָא יַעֲקֹב וְאֲתַעַר רַחֲמֵי בְּעֲלֵמָא וְאֲשָׁלִים מִהִימָנוּתָא בְּעֲלֵמָא כְּדָקָא חֲזִי.

בְּיוֹמֵי דְּאֲבִרְהָם מַה כְּתִיב וּמִלְכֵי צָדֵק מִלֶּךְ שָׁלֹם, דְּאֲתַעְטֶרֶת פְּרִסְיָא בְּדוּכְתִּיָּה, וּבְדִין אֲשַׁתְּכַח מִלֶּךְ שָׁלֹם בְּלֹא פְּגִימוּ כָּלִל. הוֹצִיא לָחֶם וַיֵּין דְּאִפִּיק מְזוֹנִין לְעִלְמִין כְּלָהוּ כְּדָקָא חֲזִי. הוֹצִיא לָחֶם וַיֵּין דְּלֹא אֲתַמְנְעוּ בְּרִכָּאן מִכְּלָהוּ עֲלְמִין. הוֹצִיא כְּמָה דְּאִתָּא אָמַר, (בְּרַאשִׁית א') תּוֹצֵא הָאָרֶץ מִדְּרָגִין

מִחָה פִּשְׁעִידָּהּ, לֹא כְּתוּב מַעֲבִיר פִּשְׁעִידָּהּ אֲלֵא מוֹחָה, כְּדִי שְׁלֵא יִתְרָאוּ לְעוֹלָמִים. לְמַעְנֵי, מַה זֶּה לְמַעְנֵי? מִשּׁוּם אוֹתָם הִרְחַמִּים שְׁתַּלְוִיִּים בִּי, שְׁכָתוּב (דְּבָרִים ד') כִּי אֶל רַחוּם ה' אֱלֹהֶיךָ וְגו'.

דְּכָר אַחֵר מִחָה פִּשְׁעִידָּהּ לְמַעְנֵי - בָּא רָאָה, הִרְשָׁעִים שֶׁל הָעוֹלָם עוֹשִׂים פְּגָם לְמַעְלָה, שְׂכַאֲשֹׁר אוֹתָם חֲטָאִים עוֹלִים, רַחֲמִים וְאוֹר עֲלִיוֹן וַיִּנְקֵת הַבְּרָכוֹת לֹא יוֹרְדוֹת לְמַטָּה, וְהַדְרָגָה הַזֶּה אֵינָה נּוֹטֶלֶת בְּרָכוֹת שֶׁלְמַעְלָה לְהִנִּיק לְמַטָּה. וּמִשּׁוּם כֶּף לְמַעְנֵי, כְּדִי שְׁלֵא יִמְנְעוּ בְּרָכוֹת לְהִנִּיק (וְ) לְכָל. כְּמוֹ כֵּן, (שֵׁם ל"ב) רָאוּ עֲתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא. לְהִרְאוֹת שְׂאִין פְּרוּד בֵּין מַעְלָה וּמַטָּה, כְּמוֹ שְׁנַתְּבָאָר.

בָּא רָאָה, כְּמוֹ זֶה כְּשֶׁנִּמְצְאִים צְדִיקִים בְּעוֹלָם, מִתְעוֹרְרוֹת בְּרָכוֹת לְכָל הָעוֹלָמוֹת. פִּינֹן שְׂכַא אֲבִרְהָם, הִתְעוֹרְרוּ בְּרָכוֹת לְעוֹלָם, שְׁכָתוּב וְאֲבִרְכֶּךָ וְהָיָה בְּרִכָּה. מַה זֶּה וְהָיָה בְּרִכָּה? רָמִז שְׂיִמְצְאוּ בְּגִלְלוֹ בְּרָכוֹת לְמַעְלָה וּמַטָּה, שְׁכָתוּב וְנִבְרַכְוּ בְּךָ וְגו', וְכְתוּב וְאֲבִרְכָה מִבְּרִכֶּיךָ.

בָּא יִצְחָק וְהוֹדִיעַ לְכָל שֵׁשׁ דִּין וְיֵשׁ דִּין לְמַעְלָה לְהַפְרַע מִן הִרְשָׁעִים, וְהוּא עוֹרֵר אֶת הַדִּין בְּעוֹלָם כְּדִי שְׂיִירָאוּ מִהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם. בָּא יַעֲקֹב וְעוֹרֵר רַחֲמִים בְּעוֹלָם, וְהִשְׁלִים אֶת הָאֲמוּנָה בְּעוֹלָם כְּרָאוּי.

בִּימֵי אֲבִרְהָם מַה כְּתוּב? וּמִלְכֵי צָדֵק מִלֶּךְ שָׁלֹם. שְׁהַתְּעַטֵּר הַכֶּסֶּא בְּמִקְוֹמוֹ, וְאִזּוּ נִמְצָא מִלֶּךְ שָׁלֹם לֹא פְּגָם כָּלִל. הוֹצִיא לָחֶם וַיֵּין - שְׁהוֹצִיא מְזוֹנוֹת וּבְרָכוֹת לְעוֹלָמוֹת כָּלִם כְּרָאוּי. הוֹצִיא לָחֶם וַיֵּין - שְׁלֵא יִמְנְעוּ הַבְּרָכוֹת

מכל העולמות. הוציא - כמו שנאמר תוצא הארץ, מהדרגות שלמעלה מוציא מזונות וברכות לכל העולמות.

והוא כהן לאל עליון - שהכל נמצא בשלמות עליונה כראוי. להראות, כמו שהרשעים עושים פגם בעולם ומזנעים ברכות, כך גם בשביל הצדיקים באות ברכות לעולם, ובגללם מתברכים כל בני העולם.

ויתן לו מעשר מכל, מה זה מעשר מכל? מאותם הברכות שיוצאות מכל, משום שהוא המקום שכל הברכות שיוצרות לעולם יוצאות משם. דבר אחר ויתן לו מעשר מכל - הקדוש ברוך הוא נתן לו מעשר, ומה הוא? זו הדרגה שכל פתחי האמונה והברכות של העולם עומדות בה, והיא מעשר, והיא אחת מעשרה, והיא עשרה ממאה. מכאן והלאה נכנס אברהם בקיום שלמעלה כראוי.

אמר לו רבי אלעזר, לפה אמרת. אמר לו רבי אלעזר, מה מעשיך? אמר לו, מלמד תינוקות במקומי. כעת בא רבי יוסי מקפר חנין לעיר, וסלקו אותם מאצלי, והושיבו אותם אצלו. והיו נותנים לי כל בני העיר שבר כמו אותו הזמן שהתינוקות היו אצלי, והסתפלותי בעצמי שלא ראוי לי להנות מהם בחנם, והשפתי עצמי עם החכם (והוא) הזה. אמר רבי אלעזר, כאן צריך את הברכות של אבא.

קמו. הלכו לפני רבי שמעון ואחר כך, והיה יושב ולומד כל יום לפני רבי שמעון. ויום אחד היה עסוק בגטילת דים לפניו. אמר, כל מי שלא נוטל ידיו כראוי, אף על גב שנגענש למעלה - נגענש למטה. ומה ענשו למטה?

דלעילא אפיק מזונין וברכאן לעלמין בלהו. והוא כהן לאל עליון דאשתכח כלא בשלימו עלאה פדקא חזי. לאתחזאה כמה דחייביא עבדי פגמינו בעלמא ומנעי ברכאן. הכי גמי בגין זכאין אתיין ברכאן לעלמא, ובגינייהו אתברכאן כל בני עלמא: ויתן לו מעשר מכל. מאי מעשר מכל מאנון ברכאן הנפקי מכל. בגין דאיהו אתר דכל ברכאן דנחתי לעלמא מתמן נפקי. דבר אחר ויתן לו מעשר מכל. קדשא ברוך הוא יחב ליה מעשרא. ומאן איהו, דא דרגא דכל פתחין דמהימנותא וברכאן דעלמא ביה קיימי ואיהו מעשר ואיהו חד מעשרה ואיהו עשרה ממאה. מכאן ולהלאה עאל אברהם בקיומא דלעילא פדקא חזי.

אמר ליה רבי אלעזר שפיר קא אמרת. אמר ליה רבי אלעזר מאי עבדתך, אמר ליה קרינא דרדקי באתרי, השתא אתא רבי יוסי דכפר חנין למתא וסליקו לון מגבאי ואותבו לון לגביה. והווי יהבין לי כל בני מתא אגרא כההוא זמנא דדרדקי הווי גבאי. ואסתפלנא בנפשאי דלא אתחזי לי לאתהני מנייהו למגנא, ואגרינא גרמאי בהדי (דמהו) דהאי חפים. אמר רבי אלעזר ברכאן דאבא אצטריכו הכא.

קמו. אתו קמיה דרבי שמעון (לבתר), והווי יתיב ולעי כל יומא קמיה דרבי שמעון. ויומא חד הווי עסיק בגטילת דים קמיה. אמר כל מאן דלא נטיל ידוי כדקא יאות, אף על גב דאתענש לעילא אתענש לתתא, ומאי עונשיה לתתא, דגרים ליה לגרמיה מספנותא. כמה דעונשיה כך, הכי הוא זכי מאן דנטיל ידוי כדקא יאות דגרים

שגורם לעצמו עני. כמו שעשו
כך - כך זוכה מי שנוטל ידיו
כראוי, שגורם לעצמו ברכות
שלמעלה, ששורות הברכות על
ידו כראוי ומתברך בעשר.

אחר כך הקדים רבי שמעון,
וראה אותו שנוטל ידיו במים,
ונוטל ידיו בשעור רב של מים.
אמר רבי שמעון, מלא ידיו
מברכותיך. וכך היה. מאותו
היום והלאה התעשר ומצא
אוצר, והיה עוסק בתורה ונותן
מזון לעניים כל יום, והיה שמח
עמם, ומסביר להם בפנים
מאירות. קרא עליו רבי שמעון,
(ישעיה מא) ואתה תגיל בה' בקדוש
וגו'.

אחר הדברים האלה היה דבר ה'
אל אברהם וגו'. רבי יהודה פתח,
(שיר ז) אני לדודי ועלי תשוקתו.
הרי פרשה, אבל בהתעוררות
שלמטה תמצא ההתעוררות
שלמעלה, שהרי אין מתעורר
למעלה עד שמתעורר למטה,
והברכות שלמעלה לא נמצאות
אלא במה שיש בו ממש, ואינו
ריקן.

מנין לנו? מאשת עובדיהו
שאמר לה אלישע (מלכים ב ד)
הגידי לי מה יש לך בבית. שהרי
הברכות שלמעלה אינן שורות
על שלחן ריק ולא במקום ריק.
מה כתוב? ותאמר אין לשפחתך
כל בבית פי אם אסוף שמן.
מה זה אסוף? אלא אמרה לו,
השעור של השמן הזה אינו אלא
כדי משיחת אצבע קטנה.

אמר לה, נחמתי, שהרי
לא ידעתי איך ישרו הברכות
שלמעלה במקום ריק, אבל
עכשו שיש לך שמן, זהו מקום
שימצאו בו ברכות. מנין לנו?
שכתוב (תהלים קלג) בשמן הטוב
וגו'. ובסופו מה כתוב? (שם) פי שם צנה ה' את הברכה חיים עד העולם. ובמקום

לגרמיה ברכאן דלעילא דשראן ברכאן על
ידוי כדקא יאות, ואתברך בעותרא. (דף פז ע"א).

לכתר אקדים רבי שמעון חמא ליה דאנטל
ידוי במיא ונטיל לון בשיעורא סגייא
דמיין. אמר רבי שמעון מלא ידיו מברכותיך.
וכך היה, מההוא יומא ולהלאה אתעתר
ואשפח סימא והיה לעי באורייתא ויהיב
מזונא למספני כל יומא, והיה חדי עמהון
ומסבר לון אנפין נהירין. קרא עליה רבי
שמעון (ישע' מ"א) ואתה תגיל ביי בקדוש וגו',
(חסר)

אחר הדברים האלה היה דבר יי אל אברהם
וגו'. רבי יהודה פתח (שיר השירים ז) אני
לדודי ועלי תשוקתו. הא אוקמיה, אבל
באתערוותא דלתתא אשתכח אתערוותא
לעילא, דהא לא אתער לעילא עד דאתער
לתתא. וברכאן דלעילא לא משתכחי אלא
במה דאית ביה ממשא ולא איהו ריקנא.

מנלן מאשת עובדיהו דאמר לה אלישע
(מלכים ב ד) הגידי לי מה יש לך בבית.
דהא ברכאן דלעילא לא שריין על פתורא
ריקנא ולא באתר ריקנא. מה כתיב ותאמר
אין לשפחתך כל בבית פי אם אסוף שמן.
מאי אסוף. אלא אמרה ליה שיעורא דהאי
משחא לאו איהי אלא כדי משיחת אצבעא
ועירא.

אמר לה נחמתי. דהא לא ידענא היאך
ישרון ברכאן דלעילא בדוכתא
ריקנא, אבל השתא דאית לך שמן, דא הוא
אתר לאשתכחא ביה ברכאן. מנלן דכתיב,
(תהלים קלג) בשמן הטוב וגו' וסיפיה מה כתיב,
(תהלים קלג) פי שם צנה יי את הברכה חיים עד

וגו'. ובסופו מה כתוב? (שם) פי שם צנה ה' את הברכה חיים עד העולם. ובמקום

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידי התקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכניתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (עין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (עין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תַּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאַמְיָרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִשְׁתָּא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֲהֵלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמְתוּ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלֹוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

